

TAVA ŽĒLASTĪBA SNIEDZAS LĪDZ DEBESĪM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 136, Ps. 51, Ps. 130, Ps. 113, Ps. 123.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Mosties, mana dvēse, mostieties, arfa un cītara! Es modināšu rīta blāzmu! Es Tev pateikšos tautu starpā, Kungs, es dziedāšu par Tevi slavas dziesmas tautu vidū.” (Ps. 57:9, 10)

Dziesminieki apzinās, ka ir garīgi nabagi un viņiem nav nekā laba, ko piedāvāt Dievam; tas ir, viņiem pašiem nav nekā, kas tos ieteiktu Dieva svētā troņa priekšā (Ps. 40:18). Viņi saprot, ka viņiem, tāpat kā mums visiem, ir vajadzīga žēlastība, Dieva žēlastība.

Īsāk sakot, viņiem ir vajadzīgs evaņģēlijs.

Psalmi uzsver faktu, ka cilvēki ir pilnībā atkarīgi no Dieva žēlastības. Par laimi, Dieva žēlastība ir mūžīga, par ko liecina gan radišana, gan Dieva tautas vēsture (Ps. 136). Mūžīgā Dieva priekšā cilvēka dzīve ir pārejoša kā zāle, bet Dievs žēlo cilvēkus un atjauno viņu spēkus (Ps. 103:3, 5, 15), un Viņā tiem ir mūžības apsolījums.

Dieva ļaudis mierina fakts, ka Kungs ir uzticīgs Savai derībai. Cilvēku lūgumi, lai arī cik tie reizēm būtu neatlaidīgi, bieži ir cerības papildīti, jo tiek pienesti viņu līdzjūtīgajam Debesu Tēvam (Ps. 103:13, Ps. 68:6, Ps. 89:27). Svaiga Dieva žēlastības un mīlestības pieredze stiprina viņu apņēmību pielūgt Dievu un kalpot Viņam, nevis kaut kam vai kādam citam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. februārī.

Viņa žēlastība paliek mūžīgi

Izlasi Ps. 136. Kāda ideja dominē šajā psalmā? Kur dziesminieks atrod pierādījumus savam apgalvojumam? _____

Ps. 136 aicina Dieva ļaudis slavēt Kungu par Viņa žēlastību, kas atklāta radīšanā (Ps. 136:4–9) un Israēla vēsturē (Ps. 136:10–22). “Žēlsirdība” (ebr. “khesed”, “nelokāma mīlestība”) apliecina Dieva labestību un lojalitāti pret Viņa radību un Viņa derību ar Israēlu. Psalmis parāda, ka Dieva milzīgais spēks un varenība ir balstīta uz Viņa nelo-
kāmo mīlestību.

Kungs ir “dievu Dievs” un “kungu Kungs”, kas ir ebreju idioma un nozīmē “vislielākais Dievs” (Ps. 136:1–3), tas ir, nevis to, ka ir vēl citi dievi, bet gan to, ka Viņš ir vienīgais Dievs.

Kunga lielie brīnumi, kurus neviens cits nevar atkārtot, ir nenoliedzams Viņa valdī-
šanas apliecinājums (Ps. 136:4). Dievs radīja debesis, zemi un debesu ķermeņus, kurus pielūdz pagāni (5. Moz. 4:19). Psalmi pagānu dievus padara par neko un līdz ar to arī jebkuru cilvēkos balstītu pārliecības vai autoritātes avotu. Tie ir tikai radīšanas produkti. Tās ir tikai radītas lietas – nevis Radītājs, un tā ir būtiska atšķirība.

Kunga stiprās un izstieptās rokas ainojums (Ps. 136:12) uzsver Dieva spēka efektivitāti un Viņa žēlastības tālejošo darbību.

Dieva žēlastībai radīšanā un vēsturē vajadzētu iedvesmot Viņa ļaudis paļauties uz Viņu un palikt uzticīgiem Viņa derībai. Piedziedājums “Jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi” 136. psalmā tiek atkārtots 26 reizes, tādējādi pārliecinot ticīgos, ka Kungs nemainās un atkārtos Savas pagātnes labvēlības katrai nākamajai paaudzei. Dievs atceras Savu tautu (Ps. 136:23) un ir uzticīgs Savai žēlastības derībai. Ticība Kunga mūžīgajai žēlastībai ir Bībeles ticības pamatā, kas ietver priecīgu pielūgsmi un paļāvību, kā arī klusēšanu un grēku nožēlu.

136. psalms noslēdzas ar Dieva vispārējām rūpēm par pasauli (23.–25. p.). Dieva žēlastība attiecas ne tikai uz Israēlu, bet uz visu radību. Tādējādi šis psalms runā par Dieva glābjošās žēlastības universālumu un mudina visu pasauli pievienoties Israēlam Kunga slavēšanā (sk. arī Lk. 2:10, Jņ. 3:16, Ap. d. 15:17).

Kā Jēzus pie krusta, mirstot par mūsu grēkiem, visspēcīgāk atklāj lielo patiesību par Dievu, ka “Viņa mīlestība paliek mūžīgi”? _____

Radi manī šķīstu sirdi

Izlasi Ps. 51:3–7. Kāpēc dziesminieks atsaucas uz Dieva žēlastību? _____

Ķēniņš Dāvids atver savu sirdi Kunga priekšā, lūdzot grēku piedošanu savas dzīves garīgi tumšākajos brīžos (2. Sam. 12. nodaļa). Piedošana ir Dieva ārkārtēja žēlastības dāvana, Viņa “žēlastības daudzuma” rezultāts (Ps. 51:3, angļu NKJV). Ķēniņš Dāvids lūdz Dievu izturēties pret viņu nevis saskaņā ar viņa grēku (Ps. 103:10), bet gan saskaņā ar Viņa dievišķo raksturu, proti, Viņa žēlsirdību, uzticību un līdzjūtību (Ps. 51:3; 2. Moz. 34:6, 7).

Izlasi Ps. 51:8–21. Kā šeit ir attēlota grēku piedošana? Kāds ir dievišķās piedošanas mērķis? _____

Dievišķā piedošana ietver vairāk nekā juridisku nevainības pasludināšanu. Tā rada dziļas pārmaiņas, kas sasniedz cilvēka iekšieni (Ps. 51:8, Ebr. 4:12). Tā rada no jauna (Ps. 51:12, Jņ. 3:3–8). Ebreju valodas darbības vārds “bara”, kas tulkots kā “radīt”, attēlo dievišķo radišanas spēku (1. Moz. 1:1). Tikai Dievs var “bara”; tikai Dievs var radīt radikālas un paliekošas pārmaiņas nožēlojoša cilvēka sirdī (2. Kor. 4:6).

Dāvids lūdz šķīstīšanu ar īzapu (3. Moz. 14:2–8, Ps. 51:9). Viņš jūt, ka viņa vaina viņu izstumj no Kunga klātbūtnes, tāpat kā spītīgais tiek izstumts no kopienas, kamēr turpinās nešķīstība (Ps. 51:13). Viņš baidās, ka upuri nevar viņu pilnībā atjaunot, jo nebija neviena upura, kas varētu izpirkt viņa apzinātos laulības pārkāpšanas un slepkavības grēkus (2. Moz. 21:14, 3. Moz. 20:10).

Tikai beznosacījuma dievišķā žēlastība varēja pieņemt Dāvida “salauzto un nožēlas pilno sirdi” kā upuri un atgriezt Dāvidu unisonā ar Dievu (Ps. 51:18, 19). Lūdzot šķīstīšanu ar īzapu, viņš vēlējās atgriezties Dieva klātbūtnē.

Ja Dievs varēja piedot Dāvidam laulības pārkāpšanu, maldināšanu un slepkavību, kāda cerība ir pieejama jums? _____

“Ja Tu, Kungs, gribi noziegumu pielīdzināt”

Izlasi Ps. 130. Kā ir attēlota grēka nopietnība un grēcinieka cerība? _____

Dziesminieka lielās ciešanas ir saistītas ar viņa paša un viņa tautas grēkiem (Ps. 130:3, 8). Cilvēku grēki ir tik smagi, ka tie draud uz visiem laikiem šķirt cilvēkus no Dieva (Ps. 130:3). Raksti runā par grēku pierakstiem, kas tiek glabāti tiesas dienai (Dan. 7:10, Atkl. 20:12) un par grēcinieku vārdu izņemšanu no dzīvības grāmatas (2. Moz. 32:32, Ps. 69:29, Atkl. 13:8).

Tādējādi dziesminieks lūdz Dieva piedošanu, kas izdzēs grēku pierakstus (Ps. 51:3, 11; Jer. 31:34; Mih. 7:19). Viņš zina, ka “Dievs pēc dabas nav dusmīgs. Viņa mīlestība ir mūžīga. Viņa ‘dusmas’ izraisa tikai cilvēka nespēja novērtēt Viņa mīlestību. [...] Viņa dusmu mērķis nav ievainot, bet gan dziedināt cilvēku; nevis iznīcināt, bet glābt Viņa derības ļaudis (sk. Hoz. 6:1, 2).” (Hans K. LaRondelle “Deliverance in the Psalms” (Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983), 180., 181. lpp.) Dieva gatavība piedot grēkus, nevis sodīt par tiem, iedveš godbijību pret Viņu (Ps. 130:4, Rm. 2:4). Patiesa pielūgsme balstās uz Dieva mīlestības rakstura apbrīnu, nevis bailēm no soda.

Dieva bērni ir aicināti gaidīt uz Kungu (Ps. 27:14, Ps. 37:34). Ebreju valodā “kavah”, “gaidīt”, burtiski nozīmē “izstiepties”, un tā ir ebreju vārda “cerība” sakne. Tādējādi gaidīšana uz Kungu nav pasīva ļaušanās nožēlojamiem apstākļiem, bet gan cerīga “izstiepšanās” vai dedzīga gaidīšana, kad Kungs iejauksies. Dziesminieka cerība balstās nevis uz viņa personīgo optimismu, bet gan uz Dieva Vārdu (Ps. 130:5). Uzticīga gaidīšana uz Kungu nav veltīga, jo pēc tumšās nakts pienāk dievišķās glābšanas rīts.

Ievērojiet, kā dziesminieka personīgais lūgums kļūst par visas kopienas lūgumu (Ps. 130:7, 8). Individīda labklājība nav atdalāma no visas tautas labklājības. Tādējādi cilvēks nelūdz tikai par sevi, bet arī par sabiedrību. Mēs kā ticīgie esam daļa no kopienas, un tas, kas ietekmē vienu kopienas daļu, ietekmē arī visus pārējos.

Padomā par jautājumu: “Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?” (Ps. 130:3) Ko tas nozīmē tev personīgi? Kur tu būtu, ja Kungs pielīdzinātu tev tavus noziegumus? _____

Slava varenajam un žēlsirdīgajam Dievam

Izlasi Ps. 113 un 123. Kādi atšķirīgi Dieva rakstura aspekti ir attēloti šajos psalmos? _

Ps. 113 un 123 slavē gan Kunga varenību, gan žēlastību. Kunga varenība atklājas Viņa vārda varenībā un Viņa troņa paaugstinātajā statusā, kas ir pāri visām tautām un augstāk par debesīm (Ps. 113:4, 5; Ps. 123:1). “Kas ir tāds kā Kungs, mūsu Dievs, kas mājo augstībā,” (Ps. 113:5) – tas ir ticības apliecinājums, ka neviens spēks pasaulē vai ārpus tās nevar izaicināt Israēla Dievu.

Nepieejamos augstumus, kuros mājo Kungs, ilustrē fakts, ka Kungs ir gatavs „pazemoties” vai „noliecas, lai skatītos uz debesīm un zemi” (sk. Ps. 113:6). Tas, ka Dievs atrodas augstumā, neliedz Viņam redzēt to, kas notiek šeit lejā. Tā Kunga žēlastība izpaužas Viņa žēlsirdīgajā gatavībā būt saistītam ar pasauli un glābt trūcīgos un nabagus no viņu bēdām. Viņa dāsnā roka acīmredzot nav apslēpta Viņa kalpiem, lai gan Viņa mājvieta atrodas augstu Debesīs.

Dieva diženums un rūpes, ko nevar pilnībā ieraudzīt Viņa apbrīnojamajā pārākumā, atklājas Viņa žēlastības un līdzjūtības darbos. Trūcīgie, nabagie un apspiestie var tiešā veidā piedzīvot Dieva augstāko varu ar ievērojamām pārmaiņām, ko Viņš var paveikt viņu labā. Paaugstinātais Dievs atklāj Savu diženumu, izmantojot Savu spēku, lai paaugstinātu nomāktos. Cilvēki var brīvi tuvoties Kungam, jo Viņa varenība un pārākums nemaina faktu, ka Viņš ir viņu žēlīgais Radītājs un Uzturētājs un ka cilvēki ir Viņa kalpi, Viņa mīļotie bērni.

Tādējādi pielūgsmi motivē ne tikai Dieva varenība, bet arī Viņa labestība. Slavēšanu neierobežo laiks un telpa (Ps. 113:2, 3). Dieva varenība un žēlastība vislabāk izpaužas Jēzū Kristū, kurš bija gatavs nolaisties no Debesīm un pazemoties līdz krusta nāvei, lai paceltu kritušo cilvēci (Fil. 2:6–8). Šeit, pie krusta, mums ir vislielākie iemesli pielūgt un slavēt Dievu par to, ko Viņš mūsu labā ir darījis.

Pakavējies pie krusta un pie tā, kas tur ir noticis ar tevi personīgi. No kā Jēzus tevi ir izglābis? Kāpēc ir tik svarīgi savā prātā paturēt krustu pirmajā vietā? _____

Neaizmirstiet visas Viņa svētības

Izlasi Ps. 103. Kā šeit ir attēlota Dieva žēlastība? _____

Ps. 103 ir uzskaitītas daudzveidīgās Kunga svētības. Tās ietver “visu, ko Viņš tev labu darījis” (Ps. 103:2) plaukstošai dzīvei (Ps. 103:3–6). Šīs svētības ir balstītas uz Dieva žēlsirdīgo raksturu un Viņa uzticību derībai ar Israēlu (Ps. 103:7–18). Tas Kungs “atceras” cilvēku vājumu un laicīgumu un ir līdzjūtīgs pret Savu tautu (sk. Ps. 103:13–17).

Atcerēšanās ir vairāk nekā tikai izziņas darbība. Tā ietver apņemšanos, kas izpaužas darbībā: Dievs atbrīvo un uztur Savu tautu (Ps. 103:3–13). Spēcīgie salīdzinājumi Ps. 103:11–16 ilustrē Dieva žēlastības neizmērojamo diženumu, ko var salīdzināt tikai ar Debesu bezgalīgo plašumu (Jes. 55:9).

Kā tad cilvēkiem vajadzētu reaģēt uz Dieva mīlošo laipnību?

Pirmkārt, svētījot Kungu (Ps. 103:1, 2).

Svētību parasti saprot kā materiālu un garīgu labumu dāvināšanu kādam (1. Moz. 49:25, Ps. 5:13). Tā kā Dievs ir visu svētību avots, kā cilvēki var svētīt Dievu? Zemākstāvošais var svētīt augstākstāvošo, izsakot Viņam pateicību vai slavu (1. Kēn. 8:66, Ļj. 29:13). Dievs svētī cilvēkus, dodot tiem labu, un cilvēki svētī Dievu, slavējot Viņā labo; tas ir, godinot Viņu par Viņa žēlsirdīgo raksturu.

Otrkārt, atceroties visus Viņa labumus un Viņa derību (Ps. 103:2, 18–22), tāpat kā Kungs atceras vājo cilvēka stāvokli un derību ar Savu tautu (Ps. 103:3–13). Atcerēšanās ir būtisks Dieva un Viņa tautas attiecību aspekts. Kā Dievs atceras savus solījumus cilvēkiem, tā arī cilvēkiem ir jāatceras par uzticību Dievam un jāatbild Viņam ar mīlestību un paklausību.

Paturot prātā šo domu, tik atbilstoši šķiet slavenie Elenas Vaitas vārdi: “Būtu labi, ja mēs katru dienu kādu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums to vajadzētu aplūkot posmu pa posmam, ļaujot iztēlei uztvert katru ainu, sevišķi Viņa dzīves pēdējās dienās. Kad mēs tā kavēsimies pie Viņa lielā, par mums pienestā upura, mūsu pašāvība kļūs stiprāka, no jauna iekvēlosies mīlestība, un mēs vairāk tiksim piepildīti ar Viņa Garu. Lai iegūtu pestīšanu, mums krusta pakājē jāapgūst grēku nožēlas un pazemošanās mācība.” (“Laikmetu ilgas” 83. lpp. oriģ.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Grēcinieka vajadzība pēc Kristus”.

Psalmos Dieva tautas balsis apvienojas, atkārtojot piedziedājumu: “Viņa žēlsirdība paliek mūžīgi”, ar to godinot Dieva mūžīgo mīlestību (Ps. 106:1; Ps. 107:1; Ps. 118:1–4, 29; Ps. 136). “Neslavēt Dievu nozīmētu aizmirst visu, ko Viņš labu darījis, nenovērtēt Dieva dāvanas. Tikai tie, kas slavē, neaizmirst. Domāšana un runāšana par Dievu vēl nav Viņa slavēšana. Slava sākas tad, kad cilvēks atzīst Dieva varenību un darbus un atbild ar Viņa labestības, žēlastības un gudrības pielūgsmi.” (Hans LaRondelle “Deliverance in the Psalms” 178. lpp.)

Dieva žēlsirdības nopietnas atzīšanas nozīme kļūst vēl dziļāka, ja atceramies, ka Dieva “khesed”, proti, Viņa derības mīlestība un uzticība paliek stabila un nemainīga, neskatoties uz cilvēku grēkiem un sacelšanos pret Dievu.

“Mēs esam grēkojuši pret Viņu un neesam pelnījuši Viņa labvēlību; tomēr Viņš pats ir licis pār mūsu lūpām atskanēt šim visbrīnišķīgākajam lūgumam: “Nepamet mūs Sava vārda dēļ, lai Tavas godības tronis nekrīt negodā! Piemini un nepārtrauc savu derību ar mums!” (Jer. 14:21) Kad mēs nākam pie Viņa, izsūdzēdami savus grēkus un atzīdami, ka esam necienīgi, tad Viņš apņemas ievērot mūsu saucienus. No Dieva Vārda piepildījuma mūsu dzīvē ir atkarīgs Viņa troņa gods.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 148. lpp. oriģ.)

Dieva žēlastības piedzīvošana savā dzīvē (Ps. 103:2) iedrošina dziesminieku teikt, ka “Kungs izpilda taisnību un tiesu visiem, kas tiek apspiesti” (Ps. 103:6, angļu NKJV). Tādējādi viņa personīgās liecības un Dieva žēlsirdības slavēšanas mērķis ir pārliecināt citus par Dieva laipnību, lai viņi arī varētu atvērt savas sirdis Dievam, saņemt Viņa glābjošo žēlastību un slavēt Dievu (Ps. 9:12, 13; Ps. 22:23–28; Ps. 66:17).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko praktiski nozīmē tas, ka Dieva žēlsirdība cilvēku glābšanai ir mūžīga? Kāpēc tas nenozīmē, ka var turpināt grēkot, jo Dieva žēlastība ir mūžīga?
2. Kā mēs savienojam Dieva piedošanu par mūsu grēkiem ar domu par Dieva sodu par grēku?
3. Kā Dieva žēlsirdības izpausmes Jaunajā Derībā saskan ar žēlastības izpausmēm Psalmos (Ef. 2:4, 5; 1. Tim. 1:16; Tit. 3:5; Ebr. 4:16)?